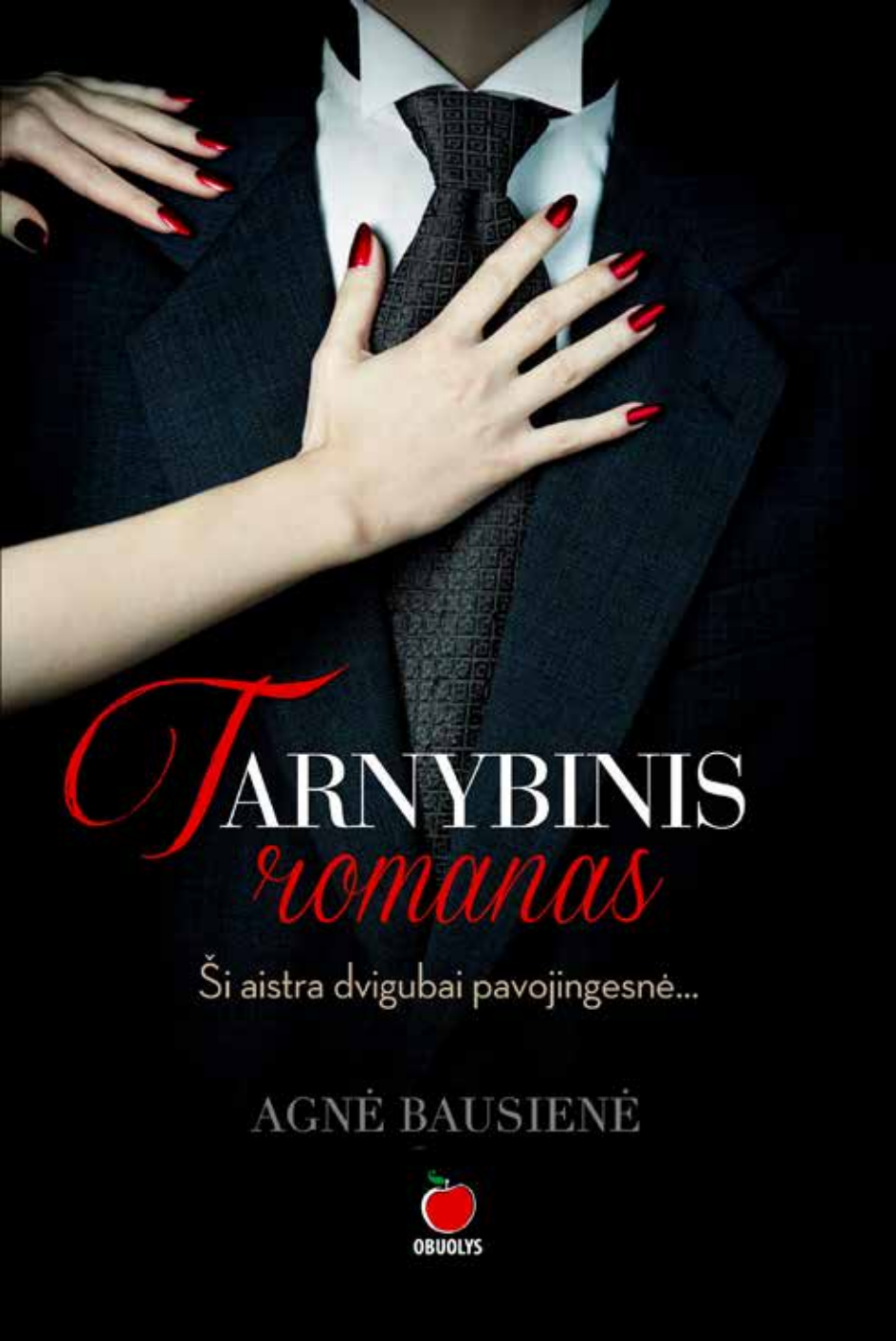

TARNYBINIS *romanas*

Ši aistra dvigubai pavojingesnė...

AGNĖ BAUSIENĖ

OBUOLYS

AGNĖ BAUSIENĖ

*T*ARNYBINIS
romanas

Romanas

Gabrielė

– Nagi, juk privalai turėti bent vieną padorią suknelę, – Lina buvo teisi – man verkiant reikėjo atnaujinti garderobą.

– O kuo bloga ši? – rankomis bandžiau priglausti suknelę prie kūno. Lyg nuo to suknelė pagražėtų.

– Visai gera, jei ketini eiti į laidotuves, – iš vonios išėjusi Lina buvo apsisiautusi rankšluosčiu ir atrodė kur kas geriau už mane.

– Juoda visada – klasika. Arba eisiu su šia suknele, arba su džinsais, – leidau suprasti, kad nieko padoresnio mano spintoje nerasim.

– Jei jau taip sakai, – nepatikliai pakeldama antakį burbtelėjo mano kambariokė.

Lina – mano geriausia draugė. Prieš mėnesį atskrausčiau gyventi į Kauną, ieškodama laimės bei naujo

gyvenimo. Linos butas buvo didžiulis, tad ji „geranoriškai“ pasiūlė nuomoti per pusę, nedvejodama sutikau.

Dar prieš atvykdama pradėjau mieste ieškoti darbo. Po kelių nesėkmingų pokalbių pavyko įsidarbinti naujai kuriamoje redakcijoje. Būsiu vyriausiojo redaktoriaus asistente.

Tiesa, savo tiesioginio boso dar nemačiau, tačiau kalbėjau su redakcijos direktoriumi – jam pasirodžiau tinkama.

Šiandien pirmoji darbo diena. Tikriausiai dėl to ir buvo sunku išsirinkti drabužius. Minutėlę palūkuriavusi prie paradinių durų dar kartą paglosčiau suknelę, priglausdama ją sau prie klubų, ir žengiau vidun.

Pirmame aukšte mane pasitiko administratorė ir parodė, kur turėčiau eiti. Priliečiau savo įmagnetintą kortelę prie stiklinių durų, ir šios be garso atsivėrė.

Viduje darbas virė. Kelios merginos tarškino klaviatūras, du vyrai kalbėjo telefonais, o besišnekučiuojanti porelė ėjo ilgu koridoriumi. Pasekiau iš pasakos.

Koridoriaus gale stūksojo didžiulis kabinetas su užrašu „Vyriausiasis redaktorius“. Čia pat pamačiau

ir savo darbo vietą: didžiulis rašomasis stalas, nešiojamasis kompiuteris, prabangi kėdė ir į kaktusą panašus augalas. Atrodė jaukiai.

Nieko nelaukusi pasidėjau asmeninius daiktus ant kėdės ir nuėjau susipažinti su naujuoju bosu.

Trečią kartą pabeldusi į duris nusprendžiau, kad kabinete sėdintis vyras manęs negirdi, tad užėjau į vidų.

Už stalo, nususukęs į langą, sėdėjo vyras.

– Laba diena, esu... – staiga iš už kėdės pasirodė ranka su į viršų pakeltu smiliumi. Tai tikriausiai reiškė, kad turėčiau patylėti.

– Taip, suprantu, kad dar šią savaitę privalėsime atsiųsti penkias knygas, – suglumau supratusi, kad jis kalba telefonu, – puikiai žinau – šiandien jau trečiadienis, bet duodu žodį – penktadienį iki vidurnakčio gausite sąrašą knygų su recenzijomis, – jis baigė kalbėti ir su visa kėde atsisuko į mane.

Vyras atrodė nežemiškai gražus. Tipinis serialų gražuoliukas, nužengęs iš ekrano. Dėl tokių nusi-vylusios namų šeimininkės ir žiūri kvailus serialus. Trumpi juodi tvarkingai sušukuoti ir sutvirtinti plaukų želė plaukai, žalių akių žvilgsnis – smalsus ir paslaptingas, veidas švariai nuskustas – jo išvaizda buvo

nepriekaištinga. Kaip ir pridera vyriausiajam redaktoriui – dėvėjo švarką ir ryšėjo prie akių derantį kaklaraištį.

– Jūs tikriausiai – Gabrielė. Malonu susipažinti, aš – Haroldas, – kiek patylėjęs prisistatė ir pakilęs nuo kėdės ištiesė ranką.

– Man taip pat malonu susipažinti. Ten turbūt – mano vieta? – mostelėjau link laisvo stalo.

– Taip, man dažnai reikės jūsų pagalbos, tad čia bus patogiausia, – pakilęs nuo kėdės Haroldas apėjo aplink stalą ir atsistojęs prie manęs paėmė pluoštą lapų, – tikriausiai girdėjote mano pokalbį ir supranta, kad darbo turime daug, o laiko, deja, mažai.

Pluoštas popierių kaipmat atsidūrė mano rankose ir apsisukusi ant vieno kulno nužingsniavau link savo darbo vietos.

Įsijungiau kompiuterį ir pradėjau vartyti lapus. Pirmajame buvo surašytos užduotys. Turėjau perskaityti penkias knygas ir parašyti jų recenzijas. Nudžiugau, kad tų penkių, apie kurias kalbėjo Haroldas telefonu, nereikės atrinkinėti iš begalinio sąrašo. Kaip supratau, tai jau padaryta.

Pervertusi visas penkias, išsirinkau labiausiai patikusią ir puoliau skaityti.

Nei nepajutau, kaip atėjo pietūs, – buvau įpusėjusi skaityti pirmąją knygą. Jei ne pilvo gurgimas, kuris, nerimavau, trukdo dirbti kitiems, nebūčiauėjusi pietų, bet kažkaip turėjau numaldyti triukšmą savo pilve.

Nedidukę jaukią kavinukę radau gretimame pastate. Užsisakiau kavos su pienu ir riestainį.

– Jei dirbsite su manimi, jums prireiks kur kas maistingesnių pietų, vien kavos su bandele neužteks, – nusijuokė mano naujasis bosas.

– Jūs, spėju, taip pat ne kepsnio atėjote? – man patiko, kad šis vyras turi humoro jausmą, tai tik dar vienas privalumas jau ir taip ilgame sąrašė.

– Taip, tikra tiesa. Bet aš jau pratęs prie tokio režimo. O jūsų man reikės gyvybingos, – kilstelėjęs vieną antakį Haroldas nususuko ir nuėjo prie baro pasiimti savo užsakymo.

Nors kavinėje vietų nemažai, tąkart ji buvo sausakimša. Tik dvi laisvos vietos laukė pietautojų. Viena – prie mokyklinukių mergaičių, kita – prie manęs.

Apsižvalgęs Haroldas tarė:

– Juk neversite manęs pietauti su tomis mergaitėmis? – jo maldaujamas žvilgsnis suminkštino mano

širdį, ir aš lengvu rankos mostu parodžiau į gretimą kėdę.

– Ar seniai dirbate tokį įdomų darbą? – smalsumo vedina paklausiau.

– Mane paaukštino ir perkėlė į naują padalinį. Visi, kas čia dirba, yra naujai surinkti darbuotojai, – jo kaktą susiraukė. – Net neįsivaizduoju, kaip visiems seksis dirbti kartu. Sakiau direktoriui, kad reikėtų bent kelių darbuotojų iš ankstesnės darbovietės, bet ši mintis buvo atmesta.

– Nenurašykite mūsų taip greitai. Galite būti maloniai nustebintas, – viena ranka lėtai maišiau kavą, o kita barbenau į puodelio kraštą.

– Aš visai ne tai turėjau omenyje. Tiesiog dirbti su visiškai nepažįstamais žmonėmis daug sunkiau nei su tais, kuriuos pažįsti penkerius metus.

Diena prabėgo neįtikėtinai greitai. Dar nebuvo penkių, o aš jau buvau parašiusi pirmosios knygos recenziją.

Esu viena tų darbomanų, kurie, nieko nepaisydami, savo darbus susiplanuoja taip, kad viską spėtų, tad

vieną knygą pasiėmiau skaityti namo. Visa laimė, kad pasitaikė ne pačios storiausios.

Išeidama iš darbo žvilgtelėjau į Haroldo kabinetą. Ten vis dar degė šviesa, o žavus vyras buvo palinkęs prie savo stalo ir kažką rašė. Jis tikriausiai pajuto mano žvilgsnį ir pakėlęs galvą parodė, kad užeičiau.

– Na, ir kaip pirmoji darbo diena? Labai išgąsdinau? – nors ir pavargęs, vyriausiasis redaktorius atrodė vertas nuodėmės.

– Ne, jūs neišgąsdinote, o darbas toks, kokio ir tikėjausi, – nevalingai nusišypsojau.

– Na, ir puiku. Pailsėkite, nes rytoj lengviau nebus.

– Tai ir ketinu daryti. Iki rytojaus.

– Iki, Gabriele, – mačiau, kaip jo akys nenorom paleido mane ir vėl paniro į ankstesnę veiklą.

Automobiliu kelias iki namų atrodė dar trumpesnis nei iš tiesų buvo. Pakeliui sustojau prie parduotuvės. Planavau nusipirkti tik sumuštinį duonos ir avokadą, bet šalia prekybos centro pamačiau nedidelę drabužių parduotuvę, kurios vitrinoje puikavosi elegantiška seksuali raudona suknelė. Po kelių akimirkų ji jau gulėjo sulankstyta ant mano automobilio priekinės sėdynės.

Džiūgaudama grįžau namo ir džiugiai pasisveikinau su Lina.

– Na, pasakok, kaip sekėsi? – pribėgusi prie manęs nekantriai ėmė kamantinėti ji.

– Fantastiškai. Darbas toks, kokio ir tikėjau, – neslėpiau pasitenkinimo.

– O kaip tavo bosas? Senas ir praplikęs redaktorius? – ji susiraukė iš pasibjaurėjimo įsivaizduodama sukriošusį senį.

– Tiesą sakant, jis galėtų pretenduoti į Metų vyro nominaciją.

– Juokauji? – jos mina kaipmat pasikeitė. Akys ėmė žibėti ir laukti kažkokios pikantiškos istorijos.

– Ne.

– Gal norėtum mus supažindinti? – pažinojau tą jos šypsena. Pažinojau per daug gerai. Vos ji nusišypsodavo ta šypsena bare, kitą rytą jau klausydavau apie pašėlusius nuotykius su dar vienu vyruku.

– Aš ten dar visai žalia. Jis nėra mano draugas, kad galėčiau tave pristatyti. Be to, nežinau, ar jis vienišas, – jaučiau susierzinimą, kad ji pradėjo domėtis mano bosu.

– Gerai, gerai, aš tik juokauju. Nebūtina karščiauti, – iškeltomis rankomis ji pradėjo nuo manęs traukti ir klestelėjo į sofą priešais televizorių.

– Aš ir nesikarščiuoju, – suburbėjau nueidama į savo kambarį.

Suskambus žadintuvui iš karto išjungiau ir išsiropščiau iš lovos. Niekada nebuvau iš tų žmonių, kurie žadintuvo skambutį atideda penkiolika kartų ir tada skuba į darbą. Mėgau rytais išsimaudyti, skaniai papusryčiauti, išgerti kavos puodelį ir neskubėdama nuvykti į darbą anksčiau. Per visą savo darbo karjerą nesu pavėlavusi nė karto. Ne išimtis buvo ir šiandien.

Įeidama pro paradines duris dar kartą nužvelgiau save stiklinėse pastato sienose. Raudona suknelė režė akį, o juodi aukštakulniai teikė neabejotino grakštumo – tikrai neblogas vaizdelis.

– Labas rytas, – pasisveikinau su administratore ir nuėjau į savo darbo vietą.

Nevalingai nužvelgiau Haroldo kabinetą. Jo dar nebuvo darbe. Tikriausiai vakar dirbo iki vėlumos ir šiandien pasirodys vėliau.

Dar iki aštuntos ryto jau buvau parašiusi antros knygos recenziją ir pradėjusi skaityti trečiąją. Patogiai įsitaisiusi savo kėdėje, mėgavausi trumpu romanu apie paauglių meilę.

Mano dėmesį patraukė biure stojusi tyla ir vis pasigirstantys „labas rytas“. Nereikėjo nė dvejojti, kad į darbą atvyko vyriausiasis redaktorius.

Nevalingai pasitaisiau plaukus, lyg jie būtų susivėlę, ir pasitempusi laukiau, kol jį išvysiu.

Iš už didžiulės pertvaros pasirodęs Haroldas akimirkai sustojo ir įbedė į mane akis. Jo veidu prabėgo nuostaba ir susižavėjimas.

– Labas rytas, norėsite kavos? – nebuvo tikra, ar kavos virimo ceremonija priklauso pagal pareigas, bet neketinau pasirodyti nesupratinga.

– Labas rytas, – rodėsi, kad jam sunku rinkti žodžius. Tikriausiai rytas buvo nekoks, – taip, kavos noriu. Kviečiu ir jus atsigerti mano kabinete, – sumišimą pakeitė šypsena ir, lėtai praėjęs pro mane, jis užvėrė savo kabineto duris.

Kiek palaukusi, kol jis ramiai pradės darbo dieną, nuėjau rytinės kavos. Krumplių pabarbenau į stiklines duris ir kaipmat sulaukiau kvietimo užteiti.

Ant jo susirinkimų stalo stovėjo verdantis kavinukas ir dar šilti riestainiai.

– Šiandien atrodote žavingai, negaliu nepagirti, – jo komplimentas išmušė mane iš vėžių. Jaučiau, kaip skruostais plinta šiluma, nudažydama juos skaisčiai

raudona spalva, kuri keistai derėjo prie mano suknelės spalvos. Nieko neatsakiusi šyptelėjau ir prisėdau ant šalia stovėjusios kėdės.

– Kavos? – paklausė nieko nelaukdamas.

– Taip, ačiū, – pasisėmiau šaukštelį cukraus ir pusę vos neišbėriau ant stalo. Nevėkšla.

– Na, kaip mūsų knygos, ar tekstai geri? – pildamas verdantį vandenį į savo puodelį paklausė Haroldas.

– Manyčiau, visai neblogas pasirinkimas. Jau skaitau trečią knygą, rytoj viską užbaigsiu, – neslėpiau pasididžiavimo savimi.

– Perskaitėte tris knygas? Ar ne geriau būtų perskaičius vieną knygą iš karto ir recenziją parašyti? Vėliau nepabėgs mintys? – jo kaktoje susimetė nerimo raukšlė.

– Aš taip ir darau. Dvi recenzijas jau turiu, dar norėsiu pasitikslinti dėl apimties, o trečią parašysiu šiandien, – pasitikėjimas savimi išaugo kone dvigubai, supratęs, kad tokio spartaus darbo jis nesitikėjo.

– Jūs mane maloniai stebinate, Gabriele, – gurkštelėjo kavos, nenuleisdamas nuo manęs akių, – galbūt ir būsiu suklydęs dėl savo nusistatymo prieš naujus darbuotojus.

**ĮSIGYKITE
KNYGĄ DABAR**

obuolys.lt